

[Udenrigsministeren]

mere liberal retning, også fordi man tror på, at man gennem dialogen kan påvirke.

Det var også noget, der tydeligt kom frem her for nylig, da de nordiske udenrigsministre under vores møde i Tórshavn jo besluttede, at vi skulle lette lidt på mulighederne for at etablere menneskelige kontakter til støtte af arbejdet for oplysning om, hvordan man i andre samfund ser på apartheidssystemet.

Erik B. Smith (S):

Når nu et enigt Udenrigsudvalg opfordrer ministeren til at fremsætte sit lovforslag og det fremsættes helt i overensstemmelse med det, som udvalget har ønsket, så skal der alligevel store talenter til, for at man kan få en debat om uenighed frem.

Jeg sad sådan i det stille og undrede mig. Det er rigtigt, at vi jo godt kan øve selvkritik, og vi, der var medforslagsstillere til tjenesteydelsesforslaget, har altså ikke kunnet overse alle konsekvenserne. Jeg synes ikke, det er nogen bombastisk udtalelse. Det er en holdning, der viser, at vi ønsker boykotten så omfattende som overhovedet muligt, men her er der et praktisk eksempel på, at det ikke ville være smart, at den også omfatter informationer fra Sydafrika, og derfor har man altså været enig om dispensationen. Og så ikke mere om det. Det behøver man ikke at tale nedsættende om, efter min opfattelse i hvert fald – tværtimod.

Det næste er, at jeg har forstået af udenrigsministerens svar til ordførerne, at udenrigsministeren har den opfattelse, at man bør lempe på kulturboykotten. Det mener vi ikke i Socialdemokratiet, og vi vil interessere os overordentlig meget i udvalget for, på hvilken måde man forestiller sig kulturboykotten administreret.

Lad os forestille os en film af høj kunstnerisk værdi, men som ensidigt fremstiller – næsten alene fru Annette Just – forholdene i Sydafrika som den rene idyl. Er det noget, vi skal synes er udmærket at få til Danmark, eller hvad?

Når jeg går på talerstolen nu, er det for at sige til udenrigsministeren, at Socialdemokratiet bestemt ikke er indstillet på, at der skal ske lemper i kulturboykotten på grund af denne dispensation, bestemt ikke.

Riishøj (SF):

Det, der kalder mig herop, er også udenrigsministerens problem vedrørende kulturboykot-

ten, hvor jeg forstår, at udenrigsministeren ikke vil følge den enige indstilling fra Udenrigsudvalget.

Udenrigsministeren har jo ret i, at i en kulturboykot af et regime, som overtræder alle fundamentale menneskerettigheder og FN's charter, ligger der naturligvis et element af censur for at ændre det system og for at få nedbrudt det system. Sådan er virkeligheden jo indrettet.

Jeg vil ligesom den socialdemokratiske ordfører fastholde, at udgangspunktet er, at almindeligt kommercielt salg af film er omfattet, men under hensyntagen til tolkningen af FN's kulturboykot og naturligvis i samarbejde med de andre nordiske lande – herunder Sverige, som ikke direkte nævner det her i sin lovgivning – kan man lave undtagelser. Det er klart, at det er en administrativ praksis. Udgangspunktet er, at man boykoter regimet i Sydafrika, man boykoter apartheid, og det er naturligvis herpå, at kulturboykotten sigter.

Fru Annette Justs indlæg vil jeg ikke kommentere – så skal jeg da bruge nogle udtryk, som jeg ikke må anvende her i Folketinget.

Hr. Glønborg bruger udtrykket »vi, der lavede loven«. Kristeligt Folkeparti lavede ikke loven, det stemte ikke for loven ligesom alle andre ordførere for de borgerlige partier. Jamen at det her problem omkring ytringsfriheden og informationsfriheden ikke er nævnt, er en kollektiv fejl. Det er udmærket, at man siger, at man ikke kan overskue en lov. Der er andre love, hvor det bagefter har vist sig, at det har man ikke kunnet overskue.

Det, der også hæmmede vores vedtagelse her i Folketinget, var, at vi modsat Sverige og Norge ikke er enige om Sydafrikalovgivningen. Det er langt lettere i Norge og Sverige at lave en gennemarbejdet lovgivning, for dér har man et fælles udgangspunkt. Der er langt større, hvad man kalder consensus, i Norge og Sverige omkring Sydafrikapolitikken, og derfor kunne man lave et langt forarbejde til den lov. Vi skulle bruge måneder på at besvare spørgsmål fra visse partier i Udenrigsudvalget – ikke mindst Udenrigsudvalgets nuværende formand, hr. Fischer, stillede et væld af spørgsmål – der umuliggjorde, at man kunne gå i dybden med bl.a. det her spørgsmål.

Så jeg vil i hvert fald fastholde, at denne fejl er en kollektiv fejl. Det er ikke nok bare at sige, at man ikke kan overskue en lovgivning, og at